A°. 1839. N°. 21.

DONDERDAG, DEN 14den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

(12545) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramaccastraat*, bekend onder La D. No. 522, Oude Wijk en La. E. No. 40, Nieuwe Wijk; aankomende RACHEL ABENDALACH, Weduwe RODRIGUES PUNES.

Voorts:

De Slaven met namen: *Santje*, *Doortje*, *Lucretje*, *Helena*, *Cecilia*, *Bebé*, *Anazaultha*, *Johanna*, *Alida*, *Iris*, *Leentje*, *Harry*, *Willem*, *Heintje*, *Nanette*, *Jetta*, *Frits*, *Livia*, *Amba*, *Brutus*, *Castor* en *Sophia*; aankomende ELISABETH FRANCINA VAN OMMEREN Wed. JOHANNIS COENRAAD MULLER.

Paramaribo, den 9 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(9912) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORDEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN, 800 ps. breede KOPIE BESLAG-PLANKEN, eenige TUIGEN, HOORN BEESTEN, 14 STOELEN en eenige BROODSUIKER, voor rekening dien het mogt aangaan.

MENGELINGEN.

Lastig Medelijden.

Dat het alle menschen als schijnt aangeboren te zijn, om, zoodra men iemand aantreft die over eenige ongesteldheid pijn of ongemak klaagt, of hij zulks zelf uitdrukkelijk vermoedt, dadelijk voor geneeskundige te spelen, en zoodanig iemand met allerlei raad lastig te vallen, en zelfs somtijds de geneesmiddelen op te dringen, is reeds van ouds in een belagchelijk daglicht gesteld, zonder dat deze *manie*, die ongeneeslijk schijnt te wezen tot heden eenigzins is verminderd. Nog even als voor eeuwen behoeft men slechts den geringsten zweem van kiespijn, verkoudheid, rheumatiek, enz. aan den dag te leggen, of men zal, in den loop van eenen dag, vijftig verschillende personen aantreffende, (vooral in dien zich daaronder eenige bejaarde matronen bevinden,) zeker des avonds, wanneer men een goed gehengen heeft, of anders de voorzorg heeft gebruikt van alles behoorlijke aanteekening te houden, de keus hebben tusschen een dubbeltal raadgevingen, eene keus onder even zoo veel ongelijkvormige middelen, welke den geoefendsten *eclecticus* moeijelijk zou vallen. Gelukkig dat, daar bedoelde kwalen veelal van weinig beteekenis zijn, het dikwijls gebeurt, dat het ongemak voor dit heir van vijanden terug schrikkende, reeds, ten beste van den zieke stillekens het hazepad heeft gekozen, eer de patient het over de keus van het geschiktste middel met zich zelven eens is. — Sommigen hebben wel eens beweerd, dat het medelijden met de ellenden onzer natuurgenooten de eenige bron of drijfveer van deze raadgevingszucht is; doch daar met deze onderstelling genoodzaakt zou wezen het meerendeel der werkelijke geneeskundigen dit schoon gevoel van medelijden te onterzeggen, dewijl deze bij lange na niet zoo kwistig met hunne raadgevingen zijn, maar hunne orakels gewoonlijk nimmer dan na plegtig aanzoek en in verwachting van een bijlijk honorarium en dan nog enkel in geheimzinnige karakters openbaren, zou ik, met verlof, denken, dat de zucht, om met een schijnvertoon van kunde, die men zelf weet niet te bezitten, te praken, wel een integrerend deel van deze quasi-deugd zal uitmaken. Doch genoeg gefilosefeerd. Wat dan ook de oorzaak zij, het uitwerksel bestaat, en niet alleen bij ons, maar ook in andere werelddeelen.

Nadat de schrijver verhaald had, dat hij een jong man was eene eenigzins bleeke gelaatskleur, niet zwaarlijvig, volkomen gezond, zonder eenig ander ongemak, dan dat hij somtijds vreesde verliefd te zijn, en met een onthutst gelaat tegen het huiselijk opzag, vervolgt hij aldus:

Op eene mijner morgenwandelingen ontmoette ik twee mijner vrienden, die mij sedert eenige dagen niet gezien hadden. Zoodra wij elkanden, als naar gewoonte, hadden gegroet, zeide de eene:

»Mij dunkt, gij ziet een weinig bleek; gij moest waarlijk een koud bad gebruiken; niets zet het gestel meer kracht bij dan een koud bad."

»Mits dat het een dripbad is," zeide de ander, hem in de rede vallende, »want naar mijn gevoelen is niets zoo nadeelig voor de gezondheid, als om het gelieele ligchaam in koud water te dompelen. Het belet de uitwasseming, stoort de spijsvertering, veroorzaakt kramp, en" — »en," riep ik eenigzins gestoord uit, »ik geloof, dat ik thans geen van beiden zal beproeven."

Omtrent vijf minuten verder gewandeld hebbende, kwam ik aan het huis van eenen vriend, met wien ik gewoon was gemeenzaam om te gaan. Ik trof hem met zijn huisgezin aan het ontbijt. Zijne vrouw, eene dame, met eene groote shawl over hare schouders, om zich tegen de morgenlucht te bewaren, schonk koffij, terwijl de oudste dochter eenen kleinen guit in het oog hield, wiens bolle wangen en lagchende blaauwe oogen, toonden, hoeveel genoegen hij smaakte door de groote kom met brood en melk, aan welke hij bezig was.

In de eenvoudigheid mijns harten verhaalde ik de ontmoeting, die ik zoo even op straat gehad had.

Mijn vriend schudde zachtkens met zijn hoofd, en zijn oog met veel beteekende uitdrukking op mij vestigende, zeide hij: »Er is iets aan. Gij zijt ziek, mijn goede vriend! Gij moet paardrijden."

»Gij moet alle morgen paarlasch met cider drinken, om eetlust te krijgen," voegde zijne vrouw er bij.

»Gij moet melk drinken," riep de dochter, terwijl zij veel beduidend naar de bolle wangen van haar broertje zag.

»Wurmkruid en alsem zamengemengd, is duizendmaal beter," zeide eene tante, die ter zelfder tijd haar breiwerk nederlegde, — »neen een weinig wurmkruid —"

»Peperment is beter," riep de moeder driftig.

»Een weinig wurmkruid, zeg ik, en verse wijnruit," herhaalde de tante.

»Ja met gember," zeide de dochter — »Tante, Dorothea gebruikt altoos gemberthee met een weinig brandewijn, om er een geur aan te geven."

»Mijne waarde dames! *spaar* mij, bid ik u," riep ik uit, »ik ben niet ziek, en —"

»Kom," zeide mijn vriend, die nu zijn ontbijt gebruikt had, en zag, met welke verdrietelijkheid ik deze verschillende voorschriften had aangehoord, »ik ga met u wandelen," en mij bij den arm nemende, gingen wij voort.

»Hoe lebt gij het, goede jongens?" was de ruwe begroeting van den eersten, die ons te gemoet kwam: Het was Kapitein Jones. Mijn vriend beantwoordde zijnen groet gulhartig, doch schudde zijn hoofd, terwijl hij mij aanzag.

»Ja, ik zie hoe het is," zeide Kapitein Jones. »Arme jongen! leeringachtig. Doch dat hindert niet. Doe een reisje en dan zal alles wel teregt komen."

Ik dankte hem voor zijne vriendelijkheid en ging verder, en voor de eerste maal in mijn leven begon ik mij in te beelden, dat ik iets gevoelde, dat naar pijn in mijne zijde geleek, doch ik was er niet zeker van.

Eenige schreden verder ontmoetten wij den Heer Thompson, — lang, schraal en mager, het ware afbeeldsel van den honger. Hij sprak ons aan met eene langzame buiging, en zijn oog op mij slaande, zeide hij: »een schoone morgen, mijnheer! vooral voor de geenen die, zoo als gij en ik, aan de spijsvertering lijden." —

Mijn vriend, die er verdriet in schepte, om mij over zekere jonge juffer te plagen, bragt mij, zonder van iets te spreken, in de nabijheid van haars vaders huis, en alschoon het nog vroeg was, stelde hij mij voor, om haar eene visitie te geven: daar de juffer, die Maria genaamd was, ons reeds uit het venster gezien had, kon ik niet met voegzaamheid terug treden. Toen wij aan de deur naderden, deed eene snel voorbij rijdende chais eene wolk van stof ontstaan, dat voor een oogenblik mijne oogen en luchtpijp vervulde. Ik trad het huis met eene ligte kuch binnen.

»O! die hoest, die hoest!" riep de moeder van Maria, »zal u nog in het graf brengen."

»Niets anders dan het stof," zeide ik.

Dit antwoord scheen al haar medelijden op te wekken. Zij zeide iets over de misleidende gedaante van zekere ongesteldheden, en maakte dadelijk gereedheid om mij eene gift balsem toe te geven. Hare vriendelijkheid was zoodanig, dat alle tegenstand vruchteloos was. Ik nam het glas en was werkelijk bezig, om hetzelve aan mijne lippen te brengen, toen de deur openging, en drie oude dames binnen traden, twee met zwarte hoeden en de derde met eene bril op.

»Nu ben ik een verloren man!" zeide ik,

bij mij zelven. Doch Maria was in de nabijheid, en ik meende eenige hoop van leven in haar oog te lezen.

Eene der juffers met de zwarte hoed sprak mij aan. »Gij zoudt wel doen u in acht te nemen, mijnheer! Gij ziet er uit, alsof uwe koorts terugkeerde! Hebt gij reeds ajuinthee gebruikt?"

»Nimmer, mevrouw! Ik ben niet ziek, en ik heb een' afkeer van ajuin."

»Ach! gij moet niet vies wezen, als het op de gezondheid aankomt. Drie glaasjes ajuinthee; alle morgen te elf uren warm gedronken, zoo u spoedig herstellen. Er ligt geene zwaarheid in — neem slechts een kopje ajuin —"

» — En maak daarvan eene goede pap," viel de ander juffer met den zwarten hoed haar in de rede, »en draag die aanhoudend op uwe borst, dan zult gij weldra herstold zijn. Niets opent beter de zweetgaten, en doet den boest bedaren dan eene ajuinpap."

Ik sloeg een' wanhopigen blik op Maria. »Eene ajuinpap en eene morgen visite! O schim van Esculapius! wat zal ik beginnen."

» Als gij van pappen spreekt," zeide de juffer met de bril, » is mijn voorschrift boterbloemen en azijn. Neem eene hand vol boterbloemen—"

» — En drink rozemarijn en honig," zeide de eerste zwarthoed.

» Dat is wel goed, maar boterbloemen en stroop is beter."

» Of thee van lijnzaad," zeide de moeder.

» Of tarwezemelen," zeide Maria, »met kokend water overgoten en met broodsuiker zoet gemaakt. Ik weet, dat gij wel van tarwezemelen houdt."

Er was iets loos in hare houding, hetgeen mij deed vermoeden, dat zij dit niet regt in ernst zeide. Ik maakte eene ligte toestemmende buiging tegen haar. Toen ik mijn hoofd langzaam oprigtte, ontdekte ik, dat de juffer met de bril mij zeer ernstig aanzag.

»Arme jongman!" zeide zij, »hoe zwak! Gij moet eene pleister op uwen rug dragen. Een weinig Burgundisch pek."

» Of een hordpapier," zeide Maria lagchende.

» Spot niet met het menschelijk leven," zeide de tweede zwarthoed, deftig. »Uw vriend moet zorgvuldig oppassen, of hij is niet lang in de wereld, maar als hij mijnen raad wil volgen —"

» Als hij den mijnen volgen wil," zeide de juffer met de bril, » neemt hij een wijnglas met Spaansche peper en een pintje brandewijn —"

» En vooral eene warme kan met water aan uwe voeten, wanneer gij naar bed gaat," zeide de moeder van Maria.

»En eene flanellen slaapmuts," zeide Maria.

» Dubbele flanel!" zeide de eerste zwarthoed, » of een flanellen hemd zou nog beter zijn."

» En een paar kousen om uwen hals," zeide de tweede hoed.

»Wollen kousen, voegde Maria er bij.

»En drink gedurende den nacht omtrent twee mengelen kokenden cider," voegde de juffer met de bril er deftig bij.

»Een' lepel tabaksthee alle tien minuten," zeide Maria.

» Kind, kind," zeide de juffer met de bril, scherp, »gij spreekt als eene zottin: eene pap van klissenbladen aan uwe voeten,"

» Neen, roggemeel en cider," antwoordde de tweede hoed.

» Neen, neen — mostaardzaad en azijn," zeide de derde driftig. » Ik herinner mij, dat —"

Menschelijke geduld zou niet meer hebben kunnen verduren. Ik sprong van mijne zitplaats op, maakte eene schielijke buiging, en verliet het huis met zoo veel overhaasting, dat ik bij het heengaan over den drempel struikelde, en bijna viel.

»Hoe gij uw' voet verstuikt," zeide een der zwarthoeden, »gelijk gij nu gaat, zoudt gij geen dan een weinig opgedaan."

» Een chemisch bad," zeide de dame met de bril, naar de deur lopende.

» Wrijf uw' voet met flanel," riep de eerste zwarthoed, achter haar aan komende.

» Neem een' emmer vol tarwezemelen," zeide de tweede, de trappen afkomende, » meng het met warm water, roer er eene gesmolten kaarsenpruik, en —"

» Doe heden namiddag eene wandeling met mij," zeide Maria.

De Vrouw met het Varkenshoofd.

Reeds meermalen is het vertelsel van eene vrouw met een varkenshoofd, die zich echter voor zijt stoffelijk, door een vermogen van verscheiden millioenen wist te stellen, in Frankrijk herhaald geworden. Wanneer echter de minnaars van het geld dezer vrouw zich opdeden, om hare hand en het huwelijksgoed te verwerven, vonden zij, dat men hen had voor den gek gehouden. Een goochelaar in Engeland heeft zijne zaak beter verstaan; hij had zich een wanschepsel van deze soort weten aan te schaffen, en vertoonde het levend in de volkrijkste gedeelten van Londen. Het was eene soort van wilde vrouw, die men de vrouw met het varkenshoofd (*pig-faced-ladyy*) noemde. Zij was over en over met klatergoud, veeren, valsche peerlen en diamanten versierd, en als gezel had zij een even zoo wanschapen dwerg bij haar, wiens potsen de menigte bezig hielden, terwijl de vrouw met het varkenshoofd dezelfde gapers schrik aanjoeg, dewijl zij hare oogen als in woede verdraaide en hare groote scherpe tanden, met welke zij alle oogenblikken hare kleinen page dreigde te verscheuren, toonde. Overigens bood zich dit monster aan geene vrijers aan, en verre van hare bewonderaars te verrijken, leefde zij integendeel even als de goochelaar, die haar zien liet, van de opbrengst hunner vrijwillige giften. Eenige dagen daarna vertoog men zich in Londen in gissingen, wat deze vrouw met het varkenshoofd eigentlijk zijn mogt: en tot welke klasse van het dierenrijk zij behoorde. Men kon het hieromtrent volstrekt niet eens worden. Een toeval ontsluijerde eindelijk het geheim. De dwerg namelijk, door slechte behandeling van zijnen meester vertoornd geworden, was, met zijne gezellin naar het policiebureau van *Union-hall* gegaan, om zich aldaar regt te verschaffen. De dwerg, die met zijn hoofd niet aan de tafel van het bureau kon reiken, en om gezien en gehoord te worden op de teenen ging staan, verraadde toen zijn tragi-comisch ongeval, hetgeen hij had moeten lijden op een regt kluchtige wijze. Hij gaf zich voor eenen zekeren Lipson uit, met bijvoeging, dat hij in den troep van een' kwakzalver geëmployeerd was. — »Maar wie is dan die vrouw met het varkenshoofd? Is het een dier of de duivel?" vraagde de geregtelijke beambte. — »Ach, mijnheer!" antwoordde de dwerg, »weet gij dat dan niet? het is noch dier, noch duivel, noch vrouw. Het is met anders, dan een geschoren beer, die ook niets meer gelijkt dan een naakt geschoren hoofd. Zijne heer laat hem nu zittende dan staande zien, en kunststukken doen, die mijn leven in het grootste gevaar brengen. Ook ziet gij zelf hoe smartelijk het voor een' armen dwerg moet wezen, om zulk schielijk tot gezelschap en speelmakker te hebben, dat nogtans nog beter onderhouden wordt dan ik, die men bijna van honger laat sterven. De dwerg werd eindelijk naar een ander gerecht verwezen, om aldaar zijne klagt in te brengen. Ontevreden verliet hij het bureau der Polocie, en werd door eene nieuwsgierige menigte verzeld.

ALGERIJ.

Pierre du Terrail, een door geestige vlugtigheden en zeer reizen vooral in het Oosten, hoogst beschaafd man, vond bij zijne terugkomst een zeer gunstig onthaal a hof van FRANS I. De Koning ben hem tot zijnen Voorlezer en Biblioth ris, en konde hem niet genoeg bew ren, als de onuitputtelijkste bron van vallige en leerzame onderhoudendheid. halve besloot hij ook hem tot de k geestelijke waardigheden te bevord naar veud het noodig, toch vooraf naar zijnen stamboom te vernemen. CHASTEL, die nooit om een passend woord verlegen was, antwoordde m grootste bedaardheid: »Sire! in de van NOJCH waren drie broeders, h echter waarlijk niet uit welken v drie, ik juist afstam. Zoo veel is ontwedersprekelijk waar, dat een de drie mijn stamvader is." De K lachte, en benoemde hem eerst tot schop van Toul en eindelijk van Or

De eerste menagerie, zoo als thans Vorst of particulier ze meer heeft, de Koning PTOLEMEUS PHILADELP 285 jaren voor CHRISTUS. Hij had elef herten, buffels, struisvogels en andi door welke zijne wagens getrokken w Hij had Ethiopische schapen, witte Ind herten, hijpaarden, panters; - 24 groote leeuwen en witte beeren. De l bevinden zich niet alleen aan de noord maar ook op den Libanon, zoo als RUPPEL heeft medegedeeld. De me en zeldzaamheid zijner dieren, was groot.

Scheepsberigten.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, de Schoener onder Eng Vlag Arrow (Gouvernements Packet) onder van den Gezagvoerder J. Henderson, van D dos, hebbende 8 dagen reis; Passagiers: de Weledelen Heer Sir Edward Cust, Luitenant lonel in Engelsche dienst met Mevrouw dezelfs genoot en Dochter, Leuvens gevolg.

Den 13den, de Noord Amerikaansche Garnet, Kapt. Henrij Hodge, van Boston, bende 21 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 11den, de Nd. Am. Brik Sailors Ret Kapt. J. Thiker, naar New-York; lading: te ten Malassie.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 24sten December 1838, de Jonge Lode Anthonie Kapt. R. Tjebbes. — Den 26sten, de Janeiro Packet, Kapt. B. M. Lochiard — B van hier.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het Nederlandsch Koopschip Hendrika, Kapt. K. Siemsen. — Adres bij Gebroeders Reijn. Sluit 15 Maart.

Het gekoperd Galjootschip de Koophandel, K C. E. Hecksma. — Adres bij J. M. Samson. Sluit 15 Maart.

Het nieuw gekoperd Tweedeks Barkse Mercurius, Kapt. C. Wagele. — Adres bij L. de Jong Pzn. — Sluit 25 Maart.

Het gekoperd Schoener Koopschip de Zeevaart, K H. H. Haasnoot. — Adres bij Van West & de

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Willeti Maria, Kapt. J. C. Akkes — Adres bij J. L. Ge

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Noord-L and, Kapt. H. K. Ruijl. — Adres bij Gebroed Reijns. — Sluit 15 Maart.

Naar Middelburg en Rotterda

Het Bargantijnschip de Koophandel, Kapt. Popken. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — S 15 Maart.

Gedrukt bij de Erven J. BRIA

A°. 1839. N°. 21.

DONDERDAG DEN 14den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO *den 13 Maart 1839.*

(12550) Alzoo MARY CAMPBELL zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim*, heeft geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit van twee Erven gelegen in het *Neder-district* NICKERIE, en aldaar bekend onder No. 41 en 42:

Zoo worden hierbij al de genen, die mogten *pretendeeren*, beter regt te hebben dan gemelde MARY CAMPBELL, de gelegenheid gegeven om van nu af, binnen *veertien* dagen hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* legt; zullende na verloop van dien tijd, op het rekest worden gedisponeerd, zoodanig als de Gouverneur Generaal *a. i.* zal vermeenen te behoren.

De Gouvernements Secretaris,

C. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, de Schoener onder Engelsche Vlag *ARROW* (Gouvernements Packet), onder bevel van den Gezagvoerder J. HENDERSON, van Barbados, hebbende 3 dagen reis; Passagiers: de Hoog Welgeboren Heer Sir EDWARD GUST, Luitenant Kolonel in Engelsche dienst, met Mevrouw deszelfs Echtgenoot en Dochter benevens gevolg.

Den 13den, de Nd. Am. Brik *Garnet*, Kapt. Henry Hodge, van Boston; hebbende 21 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 11den dezer, de Nd. Am. Brik *Sailors Return*, Kapt. J. Tinker, naar New-York; lading: 144 vaten Malassie.

*** Volgens *particuliere berigt* over Demerary, zijn in *TEXEL* GEARRIVEERD:

Den 24sten December 1838, het Schip *de Jonge Lodewijk Antonie*, Kapt. R. Tjebbes. Den 26sten, het Schip *Rio de Janeiro Packet*, Kapt B. M. Cobbière. — Beide van hier.

ADVERTISSEMENTEN.

(12544) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit voorgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS en ERF*, gelegen aan de *Saramacca Straat*, bekend onder La. D. No. 522 Oude Wijk en La. E. No. 40 Nieuwe Wijk, toekomende BACHEL ABRAHALACH, Weduwe RODRIGUES NUNES.

Voorts:

De Slaven met namen: *Santje, Doortje, Lucretje, Helena, Cecilia, Bebé, Amantha, Johanna, Alida, Iris, Leentje, Harry, Willem, Heintje, Nanette, Jetta, Pedro, Lucas, Isaak, Beatrix, Castor* en *Sophia*; benevens de Negerinnen MARGARETH FRANCIA, van OMMEREN, Weduwe JOHANNES COENRAAD MULLER.

Paramaribo den 6 Maart 1839.

R. GELLENSTEDE,
Exploiteur.

(12547) Heeft ontvangen per Kapt. J. C. ATKES, en biedt te koop aan:

WITTE GAREN, 4/4 en 7/8 DRIL, Satinet en Engelsch Leder, Leken, Drap Beaver en Drap d'Eté in sorten, Rokken, Jassen, Vesten en Pantalons, WIT GEBLOEMD NETELDOEK en GEDRUKTE HOOFDDOEKEN, Calico's, Jaconnets, Poolsonten, Lementas, Salempoeris, Bielefeldsch en Osnabrugs Linnen, hooge en lage Mans en Jongens Schoenen, Dames Schoenen en Pantoffels.

Fijne Engelsche Tafelmessen en Vorken, Penneemessen en Scharen, Bootlantaarns, Nachtspiegels, Laarzenknechten en Kammen, Tuinhandvormen, Reesjes, Trommels, TAFEL-LAMPEN, BALLONS en GLAZEN, Wandwaschbakken, Presenteerbladen, Kandelaars, Snuiters, en Fleschenbakjes, Theekistjes, Broodmandjes, Tafelbellen, enz., enz.

IN VOORRAAD:

Champagne-, Madera- en Rhijn Wijn, Pieporter en Roode Wijn in kisten en bij het dozijn, Seltzerwater in hele en halve kruikjes, Limoens, witte Bordeauxwijn en Cognac, GOUDSCHE KAASEN en meer andere *GOEDEREN*.

(11541) Heeft ontvangen per Kapitein HAASNOOT:

Beste *AARDAPPELEN*, Boter, Kazen, Patent en Genua Olie, STOFFERS, SCHUIJERWERK.

Tule, Neteldoeken en diverse STUKGOEDEREN; — SPIJKERS, IJZERWAREN, Timmer en Gemalen KRIJT, VERF WAREN; Roode- Rhijn- en Madera Wijn en Likeuren.

Paramaribo den 6 Maart 1839.

(12553) M. A. KEIJSER zal op Dingsdag den 19 en Donderdag den 21 dezer, om 4 uren, ten Huize van den Heer M. N. MONSANTO, *continueren* met den verkoop van Stukgoederen, Koussen, gestikte Dekens, Linnens, Koper- en IJzerwaren &c.

Mengelwerk.

Het Kurken Been.

Ieder die in Nederland geweest is, zal zich ongetwijfeld een huis met twee verdiepingen kunnen herinneren, gelegen in de voorstad, regt tegen over de kom van het Kanaal, hetwelk deze stad doorloopt, en zich vervolgens naar 's Gravenhage, Leijden en andere steden rigt. Hij zal zich dat huis herinneren, zeggen wij; want wij zijn verzekerd, dat men hem herzelve zal hebben aangewezen, als zijnde het eertijds de woning geweest van den bekwaamsten werktuigkundige, die in Holland het levenslicht aanschouwde. — Het spijt ons, dat wij hier niets van zijne dochter Blanche, wier schoonheid in dien tijd zoo hoog geroemd werd, kunnen zeggen; wij moeten ons thans tot haren vader alleen bepalen. — Men weet dat hij met ongemeene bekwaamheid, heelkundige werktuigen vervaardigde, en dat hij, vooral aan zijne verwondenlijke behendigheid, in het maken van houten- en kurken beenen, zijne groote vermaardheid verschuldigd was. Allen die het ongeluk hadden een ledematen te verliezen, namen hunne toevlugt tot zijne verbazende wetenschap, en hoe wanhopend hunne toestand ook ware, door hem, zoo als men zeide, weder op zijne beenen gezet te worden, miste niet. Ongelukkigen, lammen, zij, die beide beenen misten, en die men reeds lange tijd voor ongeneesbaar gehouden had, bevonden zich, met de door de hand van mijnheer Thurnings vervaardigde beenen, zoo zij konden schrijven, en zoo gemakkelijk, dat men zich verre ging, van tegen de Voorzienigheid te murren, dat zij een werk van dien aard eenen zoo stoutigen stervelingen toevertrouwde, en men begon te twijfelen of de houten- en kurken beenen niet verkieselijker waren, dan die welke uit vleesch, beenderen en bloed waren zamengesteld. En inderdaad, indien gij gezien hadt op welk eene vernuftige wijze, de door Thurnings vervaardigde beenen bewerkt waren, welke kunstveren hij gebruikte, dan soudt gij zeer verlegen geweest zijn; om deze vraag te beslissen, vooral indien uwe voeten aan het zachtste onderzoek, of uwe teenen met likdoorns gepluagd waren geweest.

Op zekeren morgen, terwijl mijnheer Thurnings vervaardigd was aan eene kuit, en aan zeker soort die vlugheid en dien luister te geven, welke dezelve onderscheidden, kwam men hem berigten, dat hij bij den heer Wodenblock geroepen was. Mijnheer Wodenblock nu was de rijkste bankier uit Rotterdam. Het zal niet nodig zijn te zeggen, dat onze kunstenaar zijn werk, oogenblikkelijk in den steek liet, en zijne fraaiste kleeren aandeed, zijn hoofd met zijne beste pomade bedeelende, de deur uitging om zich naar het hôtel van Mijnheer Wodenblock te begeven, in zijne hand zijn driepuntigen hoed, en zijne rotting, met zilveren knop, houdende.

Wij moeten den lezer berigten, dat de Heer Wodenblock, eenige dagen te voren een zijner arme bloedverwanten, die hem was komen bezoeken, volgens zijne gewoonte, met weinig omslag behandelende en zich haastende, dezen buiten de deur te zetten, hem, op dat hij des te spoediger beneden zoude zijn, eenen schop wilde geven, maar bij deze beweging het evenwigt verliezende, viel, en buiten kennis den trap afrolde. De dienstboden schoten toe, namen hem op, en brogten hem te bed. Toen mijnheer Wodenblock zijne zinnen weder kreeg, werd hij met de grootste ontsetting gewaar, dat zijn regter been en drie zijner tanden gebroken waren. Hij had zijnen bloedverwant, die de oorzaak van zijn ongeluk was, van poging tot moord kunnen beschuldigen; maar, daar hij van nature zachtaardig, en vergevensgezind was, stelde hij zich te vreden, met hem te doen gevangen zetten.

Een tandmeester had de drie verbrijzelde tanden weldra door drie andere doen vervangen, die hij tegen tien stuivers het stuk, eenen armen lichter ontnomen had, en waarvoor hij den rijken bankier twee honderd vijftig guldens het betalen. De heelmeester die geroepen werd, verkleurde, na het been met de

grootste oplettendheid te hebben gadegeslagen, dat de genezing onmogelijk was, indien het been niet werd afgezet. Hij was dus genoodzaakt zich aan de kunstbewerking te onderwerpen. Het afgezette lid werd door den heelmeester medegenomen, om bij zijne les van den volgende morgen tot onderwerp te dienen. Mijnheer Wodenblock, bedenkende dat hij tot dien oogenblik toe gewoon geweest was op zijne twee beenen te gaan, en niet op een been te springen, en niet de eerste wijze van beweging, ongetwijfeld het meest tegenkomen, deed dus onzen tegenover de kom van het kanaal wonende vriend, ontbieden, ten einde hem de vervaardiging van een been te belasten, hetwelk de plaats kon vervullen van dat, hetwelk hij verloren had.

Mijnheer Thurningvort werd dan in de prachtige kamer van den rijken bankier dien hij op zijn bed uitgestrekt vond, binnen geleid; zijn linker been maakte goede cier, maar de stomp, die hem van zijn rechter been over bleef, was bedekt en omwonden met doeken en windsels. »Gij hebt het ongeluk dat mij overgekomen is vernomen, Thurningvort?" zeide hij tot deze, zoodra hij hem gewaar werd, »gij weet dat ik op den over des doods been geweest? Geheel Rotterdam weet het en heeft er over gesidderd. Gij moet mij een been maken, maar het allerverschrikkelijkste dat tot hiertoe uit uwe handen gekomen is." De kunstenaar beantwoordde deze woorden door eene beleefde beweging. »Gij gevoelt, dat ik op den prijs niet zie," hernam de bankier, »ik zal u geven wat gij zult eischen, op voorwaarde, dat gij bij deze gelegenheid nog meer uw best zult doen, dan gij zulks nog immer deed." Thurningvort boog zich weder. »Ik wil geen houten been, in den vorm van een spille been, ik wil een kunsten been, ik wil, dat het ligt en veerkrachtig zij, en dat het zoo vele veren bevatte, als de kas van een horologie. Het is mij onmogelijk mij duidelijker te verklaren, »vervolgde de zieke," want ik versta niets van uwe zaken. Maar ik eisch van u een been, dat zoo goed is, als dat hetwelk ik verloren heb. Indien ik over uw werk voldaan ben, zult gij vijftien duizend guldens tot belooning hebben."

De kunstenaar verklaarde, dat hij, om Mijnheer Wodenblock te behagen, al hetgeen waartoe het menschelijk vernuft in staat is, zoude overtreffen, en hij verbond zich, na verloop van acht dagen, een been te brengen, hetwelk het in alle opzigten van de beenen uit vleesch, beenderen, pezen enz. zamengesteld, zoude winnen.

Men zoude zich geneigd gevoelen den Heer Turningvort van snorkerij te beschuldigen, maar hoe hoogmoedig deze woorden ook schijnen mogen, onze kunstenaar geloofde zich tot het uitspreken derzelve geregtigd. Even zeer in de theorie als in de praktijk ervaren, had hij zich reeds een tijd lang bezig gehouden, met het onderzoek naar eene ontdekking, waarin hij juist den zelfden morgen, waarop hij bij Mijnheer Wodenblock werd geroepen, geslaagd was.

Even als alle andere werktuigkundigen, die houten beenen maakte, was Turningvort altijd op de moeijelijkheid blijven stuiten, om in het been eene veer te brengen, die eene werking bezat, om naar welgevallen bestuurd te worden, en die de verwonderlijke bewerktuiging kon vervangen, welke de knie en de enkel in het menschelijke been uitoefenen. Ofschoon hij in zijne kunst meer dan eenig ander zijner gildebroeders ervaren was, waren vele jaren in vergeefsche pogingen, om deze moeijelijkheid te overwinnen, verloopen, en, zoo als wij gezegd hebben, was hij dien zelfden morgen in de ontdekking van dat groot geheim geslaagd. Het been, dat Mijnheer Wodenblock hem bekost had, zoude aan het nieuw ontdekte stelsel vervaardigd worden.

Op den achtsten dag, zoo als men overeen gekomen was, ging onze kunstenaar, met het zorgvuldig bedekte wonderbeen, naar den ongeduldigen zieke toe. De hoogmoedige blikken met de oogen, die men bij den werktuigkundige duidelijk kon opmerken, deden genoeg zien, dat de vijftien duizend guldens, die een gedeelte der bruidschat zijner dochter Blanche moesten uitmaken, aanwezig voorhanden waren ter betaling van dat werk, hetwelk hem eenmaal verzaamerheid, roem en onsterfelijkheid, het doel zijner werkzaamheden, zoude aanbrengen.

Turningvort ontblootte zijn kostbaar pak, en legde het voor den bankier bestemde been onder dezelfs oogen neder. Verscheidene uren lang zonde hij de verschillende vermeerderingen op, welke hij aan zijn werk had bijgebragt; hij verklaarde het niet in de werking van iedere veer. De nacht stond in te vallen, en nog waren de kunstenaar en de bankier in nimmer eindigende gesprekken verdiept, over de beweging der raderen, veren, den slinger, het gewricht, en over de geheele zamenvoeging der talloose stukken van het kunstwerk. Mijnheer Wodenblock van zijne vreugde geen meester, zoo tevreden was hij over 's kunstenaars werk. Maar nu zijn nieuw been de proef te nemen, was hem thans onmogelijk. Het was laat en onze bankier gevoelde lust tot slapen. Maar om den volgenden dag deze proef des te spoediger te kunnen nemen, en de werking van het kunststuk te onderzoeken, verzocht hij Turningvort, den nacht in zijn hôtel door te brengen, hetgeen deze volgaarne aannam.

's Anderen daags waren de toebereidselen spoedig gemaakt, en mijn heer Wodenblock was over den veerkrachtigen toestel zijns beens ten hoogste voldaan. Wij zullen niet begroten van een denkbeeld van zijne tevredenheid, van de levendigen uitdrukkingen zijner vreugde en zijns geluks te geven. Hij ging met groote schreden zijne kamer onophoudelijk op en neder, drukte Turningvort de hand, en bleef in loftuitingen over zijn wonderwerk niet achterlijk. Inderdaad het kunststuk deed op eene verbazende wijze desselfs werking; in den gang des bankiers bemerkte men noch moeite, noch pijn, noch hinderenis; de toestel bewoog zich zoo volmaakt, als ware hij uit wezenlijke beenderen, spieren en pezen zamengesteld geweest. Niemand, zelfs geen deelgenoot in het ongeluk des bankiers, zoude gedacht hebben dat dit scheenbeen, deze kniescheif, de regelmatigheid en de juistheid hunner bewegingen verschuldigd waren aan andere kunstveren van eene bijzondere soort, die onder de lange wijde broek van den dikken Hollander verborgen waren. Had hij er niet eene kleine, door de snelle beweging van meer dan twintig in elkander sluitende raderen, veroorzaakte slingering en een getik, gelijkende naar dat van een opgewonden horlogewerk, ofschoon een weinig harder, in waargenomen, dan had zelfs mijnheer Wodenblock geheel en al vergeten, dat een deerlijk ongeluk hem had getroffen, en dat hij zich in eenen anderen toestand bevond, dan voor dat hij het regter been, volgens zijn zeggen, had opgeheven, om zijnen zegen te geven aan zijnen geachten neef, die van desselfs voet afscheid was komen nemen.

Mijnheer Wodenblock ging in verrukking wandelen, en na langen tijd de stad te hebben doorgekruist, zigtte hij zijne schreden naar het stadhuis; zoo als hij de trappen, die naar de hoofddeur geleidden, moeede op te klimmen, werd hij boven op den trap, zijnen vriend Vanoutern gewaar, die hem herkende en de armen naar hem uitstrekte. Hij verhaastte dus zijne schreden, om het geluk te hebben zijnen vriend te omhelzen. Maar hoe groot was de verwondering van den goeden Vanoutern, toen hij zijnen vriend nog zoo bij snellen noode eens te blijven staan, zelfs zonder hem een »hoe vaart gij?" toe te zenden. Men moet evenwel den heer Wodenblock deze onbeleefdheid niet als misdaad aanrekenen. Zijne verwondering was nog honderdmaal grooter dan die van Vanoutern, toen hij gewaar werd dat hij de magt niet bezat, om de beweging van zijn been te doen ophouden, wanneer en waar hij zulks verkoos. Zoo lang zijne pogingen, met de wesking, die het kunststuk deed voortgaan, hadden overeengestemd, was alles goed gegaan; maar, nu hij den loop des werktuigs had willen stremmen, ontdekte hij, dat hij geen middel bezat om hiertoe te geraken.

Hij wenschte vuriglijk met zijnen vriend Vanoutern te spreken, doch daaraan had zijn been zich niet gestoord, het had deszelfs loop vervolgd, en hem voortgetrokken, en hij had zich genoodzaakt gezien te gehoorzamen. Hij stelde alle pogingen in het werk, om zijn been zijnen snellen loop te vertragen, maar alles vruchteloos: zijn been trok hem gedurig voort. Hij klemde zich vast aan de ijzeren roosters, aan de deuren, maar zijn been handelde met zoo veel geweld, en maakte zulke verbazende sprongen, dat hij, uit vrees van zich de armen te zullen breken los moest laten. Nu begon hij ongerust te worden; zijn been trok hem gestadig voort en de eenige hoop, die hem nog bij bleef, was, dat de bovennatuurlijke kracht, die de veren van dit buitengewoon kunstwerk bezaten, zich zelve zoude uitputten. En evenwel werd hij in de beweging van derzelver veerkracht geene verandering hoegenaamd, gewaar. Hij zag zich in de rigting van het Leijdsche kanaal gevoerd. Toen hij in het gezigt van de woning van Turningvort gekomen was, riep hij deszen met wanhoop toe, hem ter hulpe te komen. Onze kunstenaar stak het hoofd door het venster. »Schelm!" riep de ongelukkige bankier, »kom spoedig, het been dat gij mij vervaardigd hebt, schijnt door de geest der wraak bezield te zijn. Het verlooft mij niet, dat ik mij ophoude; het trekt mij onophoudelijk voort. Sedert ik van huis ben gegaan, heb ik gedurig geloopen, en God weet hoe lang ik nog loopen zal, zoo gij mij niet tegenhoud. Wat doet gij daar nu? Waarom beschouwt gij mij met eenen openmond! Snel, spoedig ter mijner hulp toe, want anders zal ik een oogenblik uit uw gezigt zijn, en het zal u onmogelijk zijn mij in te halen."

(Het vervolg en slot hierna.)

Buitengewone trek van Edelmoedigheid.

De grootste misdaden verstikken niet altijd de deugd in het hart der menschen.

Zie hier een treffend bewijs daarvan: Een struikroover op het eiland Korsika, die zich gevreesd gemaakt had, en alle nasporingen ontkomen was, werd eindelijk gevat, en aan een soldaat ter bewaking overgegeven. Men maakte toestel om hem de doodstraf te laten ondergaan; doch de gevangene vond middel om de waakzaamheid des soldaats te misleiden; hij vlugtte en verstak zich in eene onbekende schuilplaats. De Fransche bevelhebber, klaagde over de onachtzaamheid van den man, die met de wacht over den boosdoener belast was geweest; men maakte zijn vonnis op, en hij werd veroordeeld om het leven te verliezen. De struikroover, die voorzeker voor zich niets te vreezen had, vernam deze tijding, verliet ijlings zijne schuilplaats en ging naar den bevelhebber.

»Gij kent mij niet?" zeide hij; »ik heb vernomen, dat een soldaat ter dood veroordeeld is, omdat hij eenen gevangene niet heeft weten te bewaren, die u weder uitgeleverd kan worden." — »Weder uitgeleverd! en waar is hij verscholen?" — »Hier staat hij voor uwe oogen." — »Wat hoor ik!" »De waarheid! Ik ben die gevangene, wiens doodvonnis gij hebt uitgesproken, ik kom het ondergaan, dat vonnis waaraan ik mij konde onttrekken; doch ik zal niet dulden, dat een onschuldige in mijne plaats gedood worde." De Fransche bevelhebber, getroffen door deze verheven daad, die hij niet van eenen struikroover verwachtte, riep uit: »Gij zult niet sterven! Ik verleen u genade; men zal den soldaat de vrijheid wedergeven; maar tracht de vrucht van uwe edelmoedigheid te zijn; gij zijt geboren om een braaf man te zijn."

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.